

tifel 5: Vægerne ved de offentlige Konfultationsanstalter skulle gratis meddele syftitistiske Patienter Indlægningsbeviser til Hospitalerne. — Artikel 7: Indtil nærmere Bestemmelse skulle de Belgjørenhedsanstalter, der behandle Syge, men ifølge deres Statuter udelukke Behandlingen af Syfilis, ikke kunne tvinges til at modtage syftitistiske Patienter til stadig Behandling. (Revue de morale progressive, Nr. 6, Decbr. 1888, S. 256—57.)

Hvad de Personer vedrører, om hvilke det er Sundhedsautoriteterne bekendt, at de lide af venerisk Sygdom, foreskriver, som ovenfor nævnt, § 6, at de skulle være pligtige at undergive sig Lægebehandling, og at der, om nødvendigt, kan i saa Henseende paalægges dem den fornødne Tvang. I Forbindelse dermed foreskrives da i §§ 7 og 8 med Hensyn til Personer, der straffes for Prostitution, at det ved Straffedommen kan fastsættes, at de i en vis Tid skulle være under omhyggeligt Tilsyn i Sundheds (sanitært) Siemed, og det hvad enten det under Undersøgelsen imod dem er oplyst, at de lide af venerisk Sygdom, eller saadant kun befrygtes at kunne blive Tilfældet.

Der er naturligvis en nærliggende Mulighed for, at Kvinder, der hengive sig til Prostitution, og i visse Tilfælde ogsaa Mænd, der ad denne Vej søge Tilfredsstillelse for deres Lyster, kunne vise sig at være saa forværvede, at det kan findes nødvendigt at fikke sig, at de i hvert Fald i nogen Tid efter udstaaet Straf ere under Lægetilsyn, idet der ikke er Haab om, at de ville afholde sig fra Utugt, og de saaledes vedblivende ere en Fare for Samfundet med Hensyn til Smittes Udbredelse. Af Mænd turde saadant især komme til at gjælde om de Klasfer, hvis Virksomhed medfører, at de idelig ere paa Reise og som saaledes i stakket Tid kunne føre den Sygdom, hvorfra de lide, rundt omkring til meget forskjellige Steder, men iøvrigt vil det vel i Almindelighed først være, naar vedkommende Person gjentagne Gange er bleven tiltalt for Prostitution eller deslige, at Foranstaltningen af

Domstolene vil findes nødvendig. Thi det er ikke Noget, der kan være tvivlsomt, at adskillige Personer, især ogsaa Kvinder, ville trods al Straf, atter og atter komme frem for Skranken som sigtede for Prostitution; men denne Omstændighed kan ikke berettige til ganske i Almindelighed at sætte disse Kvinder og endnu mindre, saaledes som Loven af 1874 gjør, alle Kvinder under et Polititilsyn. Det staar Lovgiveren frit for at skærpe de Straffe, der anvendes, at forlænge Straffetiden o. s. fr., men enhver Bestræbelse, der skal gjøre det fysisk umuligt for Borgerne at begaa Lovovertrædelse ved altid at lade dem ledsage af en Politibetjent, er uretfærdig og utilstedelig. Ogsaa professionelle Bagabonder og Tiggere komme trods al Straf atter og atter igjen fremfor Skranken, men det medfører dog ikke, at der gives Politiet færlig Myndighed til at advare Enhver, Politiet har Mistanke til, imod Bagabondering eller til vilkaarlig paa nogen Maade at indskrænke de Bagagældendes Frihed udover, hvad Dom tilsteder.

Efter § 7 kunne altsaa de for Prostitution dømte Personer ved Dommen undergives Politiets Tilsyn i et vist Tidsrum med Hensyn til Forebyggelse af Smittes Udbredelse. Tilsynet bestaar for Mænds Vedkommende alene i et Lægetilsyn, der udøves af en særlig Læge, efter nærmere Bestemmelse af Embedslægen, og gennemføres derved, at der gives Vedkommende et Polititilhold under sædvanlig Straffetrudsel om at underkaste sig Lægetilsynet. For Kvindernes Vedkommende bestaar Tilsynet foruden i det nævnte Lægetilsyn tillige i et af Politiet i Overensstemmelse med Reglerne i Løsgjængeriloven af 3die Marts 1860 § 2 ført Tilsyn med, at de søge lovligt Erhverv og altsaa ikke fremdeles søge Livsophold ved Utugt. Ligesom derhos Lovgivningen om Betleri og Løsgjængerfærd medfører, at fremmede Løsgjængere, efter udstaaet Straf altid hjemsendes til deres Forsørgelseskommune, og hvis de ere Udlændinge udsendes af Landet, bør saadant ogsaa altid iagttages med